

жите добре за въоръжението и припаситѣ на людетѣ си.

Анри стана. Баронитѣ се поклониха и бавно почнаха да се разотиватъ. Никой не посмѣ вече нищо да възрази. Ала всѣки остана съ затаено тревожно чувство въ сърдцето си.

Този походъ бѣ най-дрѣзкото и опасно нѣщо, което кръстоносцитѣ бѣха предприемали до сега, следъ битката при Адрианополъ.

*

Пратеницитѣ се върнаха следъ една седмица съ благоприятенъ отговоръ. Деспотъ Алексей Славъ приемаше на драго сърдце предложенията на високитѣ барони и обещаваше помощта си.

Значи западниятъ флангъ бѣше осигуренъ.

Тогава Анри заповѣда на цѣлата армия да тръгне въ брѣзъ походъ къмъ северъ. Сърдцето му горѣше по-скоро да се срещне съ страшния врагъ и да премѣри сили съ него.

Три дена латинитѣ галопираха въ тракийската равнина. Неприятелъ не срещнаха никѣде. Изглеждаше, че Борилъ се бѣ оттегилъ задъ непристъпнитѣ си планини, следъ като бѣ опустошилъ цѣла Тракия и ограбилъ всички храни на южнитѣ крепости.

Надвечеръ войски на Анри стигнаха при Верея и разположиха лагера си за почивка. Рано сутринта, преди изгрѣвъ слънце още, тѣ се дигнаха и започнаха да обличатъ най-тежкитѣ си въоръжения. Най-напредъ се приготви авангарда, следъ това ариергарда.

Цѣлата войска бѣ въ движение. Едни обличаха ризницитѣ, запасваха набедреницитѣ и наколѣнницитѣ си, други слагаха покривалата на походнитѣ коне, трети подковаваха бойнитѣ коне, четвърти прибираха шатритѣ. Нѣкои бързо закусваха на кракъ. Други натоварваха орѣжия.

Въ мига, когато императорътъ казваше на Франсоа дьо Колеми да зарѣча на началника на конната гвардия да оседлаятъ хубавия му червенъ жребецъ Морб, далече въ равнината се появи едва забележима тънка, тъмна